

TEMNÉ HLUBINY VYDAJÍ
MRAZIVÉ TAJEMSTVÍ...

USA TODAY
BESTSELLER

★★★★★

ZTRACENÍ ANDELE

PŘÍPAD PRO NIKKI HUNTOVOU

STACY GREEN

**ZTRACENÍ
ANDĚLÉ**

**KNIHY STACY GREEN
V NAKLADATELSTVÍ
MYSTERY PRESS**

Nikki Huntová

Dívky ve sněhu
Dokonalý hrob
Ztracení andělé

Připravujeme

Pohřbená minulost
Lesní past

ZTRACENÍ ANDĚLÉ

STACY GREEN

PŘELOŽILA MARKÉTA JANSOVÁ

MYSTERY PRESS

2024

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Poprvé vydáno ve Velké Británii pod názvem *Lost Angels* v roce 2021 u Bookouture (divize nakladatelství Storyfire).

Copyright © Stacy Green, 2021

Translation © Markéta Jansová, 2024

Cover & Book Design © Martin Stehlík, 2024

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2024

ISBN 978-80-7588-717-7 (pdf)

*Tajemství jsou jako skvrny.
Vpíjejí se do života a přijde se na ně až ve chvíli,
kdy jejich pravé barvy začnou prosakovat.*

– Anonym

PROLOG

Quantico, Virginie

Před šesti lety

Chvíli sledoval, jak stěhováci nakládají věci do auta. Z koloniálního stavení z červených cihel tu a tam vyšli i majitelé, aby se ujistili, že jde všechno podle plánu, a případně odnesli nějakou z menších krabic do vlastního vozu. Mnohem častěji však vycházela ona, černovláška s culíkem. Dokonce i na tu vzdálenost dokázal poznat, kdo je tam šéfem. Obdivoval její sebejistotu. Stál tam a fantazíroval o tom, že třeba vycítí jeho přítomnost a pobídne ho, aby vystoupil ze stínu. Kdyby mu dala šanci, dokázal by zaplnit prázdné místo v jejím životě, o tom nepochyboval. Možná si připadala se svým mužem šťastná, ale on by jí ukázal docela jiný svět.

Bylo horko, a tak se občas na okamžik zastavila, aby popadla dech, a lehce přitom vrtěla hlavou. Že by přehodnocovala své rozhodnutí odstěhovat se? S každou další věcí, kterou stěhováci vynesli z domu a naložili do auta, ho jímala úzkost. Docházel mu čas a potřeboval zjistit, kam plánuje odjet. Nechtěl ani pomyslet, že by ji teď ztratil.

Počkal v autě na konci ulice, až si stěhováci udělají přestávku na cigaretu. Vklouzl do drahého saka a namířil si to k domku. Najednou byl jen obyčejným byznysmenem, který náhodou procházel kolem s telefonem u ucha.

Když se naskytla příležitost, neváhal ji využít. Vzhlédl, jako by se potřeboval zorientovat, a zachytil pohled jednoho ze stěhováků. „Zdravím, nevíte, kde najdu ulici Cyprus 322?“

„Dva bloky na jih,“ odpověděl statnější z nich. „Hned za křižovatkou. To nejde minout.“

„Díky.“ Předstíral, že si prohlíží dům. „Povezete to daleko?“

„Až do pitomý Minnesoty,“ odpověděl mu tentýž muž a zapálil si další cigaretu. „Kdo se vodsud potřebuje stěhovat do takový klendry?“

„Ale zima tam prý netrvá věčně.“ Usmál se a šel dál. „Šťastnou cestu.“

Vracela se domů.

1. KAPITOLA

Stillwater, Minnesota

Pondělí, současnost

Nikki se dívala z okýnka a svíral se jí žaludek, protože široká vodní plocha pod nimi nebrala konce. Létání jí nevadilo, ale v menších letadlech ji vždycky jímala úzkost. Let ze sídla místní správy v Ely měl trvat jen dvacet minut, přesto už se nemohla dočkat, až ho bude mít za sebou.

Národní park Superior National Forest u americko-kanadských hranic se rozkládal na ploše o velikosti jednoho a půl milionu hektarů. Tenhle pás divoké přírody představoval učiněný ráj pro outdoorové nadšence a rezervace známá jako Boundary Waters Canoe Area patřila mezi minnesotské skvosty.

Spleť jezer zabírala dvě stě padesát kilometrů plochy a turisté se sem sjížděli celoročně. V létě křižovaly jezera kánoe, kajaky a rybářské čluny. V zimě tu byla vidět psí spřežení, běžkaři a rybáři na dírkách. Na některých vodních plochách zůstávaly stále ještě patrné stopy po sněžných skútrech, ale vrstva ledu už teď nebyla tak silná, aby se stroje mohly bezpečně prohánět po zamrzlé vodě.

Přes celoroční návštěvnost působila oblast Boundary Waters značně opuštěným dojmem, a to především v zimě. Tělo se našlo dnes ráno během pravidelného kontrolního letu lesní správy. Krátce poté správci potvrdili, že osoba nejeví známky života, a zavolali FBI. Nikki ještě napůl spala, když hovor přijala. Večer předtím pracovala dlouho do noci, protože si dělala pořádek v poznámkách z nedávných případů.

„Zdá se, že led už taje,“ konstatoval Liam za ní. „Jak přistaneme?“

„Tam, kde přistaneme, je pro tohle letadýlko ledu ještě dost,“ ujistil ho Mayberry. „Ještě to pár týdnů potrvá, než úplně roztaje.“

Mayberry byl první styčnou osobou na správčovské stanici Kawishwi, kam Nikki přijela před necelou hodinou. Mohlo mu být kolem třiceti a v kulaté tváři se mu zračila upřímná potřeba být užitečný. Chtěl co nejvíc pomoci, ale to ještě nevěděl, co obnáší vyšetřování vraždy.

„Byl jste na místě činu?“ zeptala se ho.

„Ještě ne,“ odpověděl. „Jakmile přišlo hlášení, šéf sem zaletěl, aby zajistil oblast. Táborníky a turisty tady teď moc nepotkáte, ale pohybuje se tu dost divé zvěře. Medvědi se brzy probudí ze zimního spánku a jedna medvědice by snad měla mít i mládě. V těchhle lesích navíc žije kolem sto padesáti vlků a zrovna před týdnem se jedna smečka potulovala přesně v těch místech, kam máme namířeno.“

„Ale to tam tělo ještě nebylo,“ ujišťovala se Nikki.

„Ne,“ potvrdil Mayberry. „Piloti našeho zásobovacího letadla ho zmerčili až dneska ráno, když letěli přes Mrtvolné jezero.“ Mayberry se nervózně zasmál. „Že by si to místo vybral kvůli tomu názvu?“

„Možná,“ odpověděla Nikki. „Ale také se mohlo jednat o místo něčím významné pro něj a jeho oběť. To teprve zjistíme.“

Mayberry si promnul ruce v klíně. „Musím se přiznat, že by mě ani ve snu nenapadlo, že dnešek strávím s tak slavnou agentkou FBI.“

Nikki se usmála. „Neřekla bych, že jsem slavná.“

Poprvé vešla ve známost před dvaceti lety, když objevila své rodiče zavražděné a pomohla jejich domnělému vrahovi do vězení. Její jméno se začalo znovu skloňovat poté, co výsledky testů DNA prokázaly, že odsoudili nesprávného člověka.

„Chytáte sériové vrahy a jiné zabijáky,“ připomněl jí Mayberry. „To je dost hustý.“

„Ani moc ne,“ odvětila Nikki. „Není to taková hitparáda jako na obrazovce, vid', Liame?“

„Ani zdaleka,“ potvrdil Liam. Byl to Nikkin parťák a první agent, kterého zacvičovala, když před několika lety v Minnesotě zřídila jednotku profilování pachatele. „Už tam budeme? Necítím nohy,“ postěžoval si.

„Chudáčku,“ přispěchala Courtney Hartová s reakcí a Nikki viděla, jak Liam protočil panenky. Courtney byla Nikkina forenzní specialistka, a přestože si s sebou vzala jen to nezbytné, v malém prostoru se mačkala jako sardinka. Velká kožená brašna s kolíky a policejní páskou na ohraničení místa činu bránila Courtney ve výhledu, zatímco ochranné prostředky a různé potřeby ke sběru důkazů ležely pečlivě zabalené za její sedačkou. „Já ani nevidím ven z okna.“

„Už jen pár minut.“ Mayberry se odmlčel. „Mráz letos ještě neúřadoval, co?“

Nikki si povzdychla. Šlo o její obecně známý případ na pokračování. Vrah přezdívaný Mráz jim stále unikal – podle všeho zavraždil pět žen, jejichž na kost zmrzlá těla zanechal pokaždé někde jinde. Nikki po něm pátrala už řadu let. Mráz pro ně byl stále jedna velká neznámá, ale Nikki přisuzovala význam neměnné pozici jeho obětí. Ženy se pokaždé našly v zachovalém stavu s rukama složenýma na břicho, jako by ležely v rakvi. Nemělo by ji překvapit, že Mayberry zaznamenal absenci letošní oběti. Nikkino jméno se v médiích přetřásalo v jednom kuse od chvíle, kdy nové vzorky DNA zprostily viny muže, jenž si

odseděl dvacet let za vraždu jejích rodičů. K tomu ještě pracovala na několika ostře sledovaných případech, a tak vždycky došlo i na Mráze.

„Tohle možná není jeho oběť. Zejména proto, že touhle dobou je na něj už trochu pozdě,“ vysvětlila Nikki. Mráz to vždycky plánoval tak, aby těla po nálezů bylo těžké ohledat, a jistě mu neuniklo, že zima polevuje.

„Tělo by moc rychle povolilo, co?“

Nikki si nejistě poposedla. Na otázky ohledně Mráze byla zvyklá, ale pořád se jí na ně odpovídalo ztěžka. „Vy to asi dost sledujete, vidíte?“

„Nijak zvlášť, ale s příchodem zimy nás pokaždé připravují na možnou kriminalitu v oblasti a vždycky přitom padne zmínka o Mrázovi.“ Mayberry poklepal na okénko. „Docela se divím, že už tady oběť nenechal dávno. Je to docela oříšek tu něco najít.“

Nikki pohlédla na Liama, kterého očividně napadlo totéž co ji. Mráz nechtěl, aby jeho oběti zmizely beze stopy. Vždycky je nechal na místě, kde je mohl někdo najít.

„Jak odsud chcete dostat tělo?“ zajímalo Nikki. „Přijede sem soudní lékař?“

„Přiletí druhým letadlem,“ odpověděl Mayberry. „Měli bychom přistát zhruba současně. Potom tělo odveze na pitvu.“

„Za pár minut přistáváme.“ V rádiu zapraskal pilotův hlas. „Ráno byla vrstva ledu dostatečně silná na přistání, ale může to být ošemetné. Letadlo je vybaveno plováky, tak jen žádnou paniku, jestli se proboříme.“

Courtney na zadním sedadle zakňourala. Nebyla však jediná, kdo se v prťavém letadle cítil nesvůj.

Liam zbledl. „Tomu říkám útěcha,“ podotkl sarkasticky.

Nikki si utáhla bezpečnostní pás a byla ráda, že toho ráno moc nesnědla. Z okénka sledovala, jak se jezero postupně zvětšuje. Na vodě pluly velké kusy ledu. „Mayberry, určitě je přistání na ledu bezpečné?“

Položil jí dlaň na hřbet ruky. „Naprosto. Tenhle pilot má třicet let praxe. Jsme v dobrých rukách.“

Nikki se během klesání snažila nerozdrtit područky. Břeh a led se neustále zvětšovaly, až se lyže otřely o zem. Tahle menší letadla dosahovala jen omezené výšky a rychlosti, ale stejně to při přistání poskočilo. Házelo to s nimi nahoru a dolů a Nikki hned napadlo, že se stroj vymkl kontrole. Už se viděla, jak se topí v ledové vodě, ale zdravý rozum jí velel, že se to nestane. Uvolnila se až tehdy, když letadlo zcela zastavilo.

„Vystoupíme na molo,“ informoval je Mayberry. „Může to klouzat, tak opatrně.“

Nikki vystoupila a zaskočil ji poryv ledově chladného víchru. Vždycky žasla nad tím, že jen pár hodin severně od Minneapolisu a St. Paul šly teploty tak rapidně dolů.

Vykročil k ní šedovlasý muž.

„Agentko Huntová, jsem Terry Smith, vrchní správce. Díky, že jste přijela tak rychle.“

„Díky, že jste nás tak rychle zavolali. Jistě víte, že v těchto případech se hraje o čas.“

Smith přikývl a promluvil k Mayberrymu. „Soudní lékař přistane do několika minut. Pomůžeme mu s věcmi.“

Liam a Courtney vystoupili z letadla se vším vybavením. Nikki je představila správci.

Smith ukázal na sněhem a ledem pokrytý břeh. „Tělo se nachází zhruba tři sta metrů na východ. Jděte napřed, my se k vám pak s lékařem připojíme,“ řekl.

Liam si hodil Courtneyinu těžkou tašku přes rameno a společně se vydali na cestu. Nikki se svíral žaludek hrůzou. Pohled na mrtvolu nikdy nevyhledávala, ale tentokrát to bylo jiné. Jako by v ní proudila elektřina a její tělo se fyzicky připravovalo na ten výjev.

Nikki požádala, aby místo činu zůstalo do jejich příjezdu netknuté. Žlutá policejní páska ohraničovala širší perimetr kolem

oblasti nálezu. Bez ohledu na množství případů, na kterých už pracovala, ji pokaždé zaskočila ta nezvratná nehybnost těla a vědomí, že už se jedná jen o prázdnou lidskou schránku. Řídila se slovy svého mentora z jednotky profilování pachatele v Quanticu. Vštěpoval jí, že až na ni jednou smrt přestane působit, bude načase poohlédnout se po jiné práci.

Přikrčila se, když procházela pod policejní páskou, a ihned si na mrtvé ženě všimla absence viditelných zranění i oděvu. Měla na sobě však teplý zimní kabát, což u Mrázových obětí ještě neviděli. Stopy násilí chyběly vždycky, takže oběti působily dojem, že spí, přesně jako tahle žena. „To je kabát od Burberry?“

„Jo, parádní kousek za padesát táců,“ potvrdila Courtney.

„Pozice nejspíš odpovídá.“ Liam zněl rezignovaně. O způsobu, jakým Mráz mrtvolu aranžoval, před médii pomlčeli a uvedli jen to, že byly „položené do sněhu“.

Žena tam ležela s rukama složenýma na břicho. Hlavu měla natočenou ke břehu jezera a tmavé vlasy jí vítr sfoukal do tváře. Nikki si nasadila latexové rukavice a předřepila si k ní. Byla asi tak stejně vysoká jako Nikki, jen trochu silnější.

Nikki v nose zaštlápal chemický pach, který se linul z těla. „Cítím dezinfekci.“

„Ale na kabát ji nepoužil,“ řekla ihned Courtney. „Vím jistě, že i extra šetrné bělidlo by ten kabát úplně zničilo. Nechám ho zabalit jako první.“

„To je prstýnek?“ ujišťoval se Liam.

„Vypadá to tak,“ odpověděla Nikki.

Liam si předřepil k tělu z druhé strany a významně na Nikki pohlédl. „Mráz svým obětem nikdy nenechává šperky.“

Ženě nebylo vidět do tváře, ale odhalená kůže postrádala příznačnou bledost, kterou pozorovali u pěti předešlých obětí. Nikki ovšem zpozorněla, když zkoumala širokou stuhu rudé barvy v jejích vlasech. „To ne, ale stuha je rozhodně sametová.“ Podrobnosti o tuze si také nechali pro sebe a Nikki ani nemusela čekat

na Courtneyin odborný posudek, aby poznala, že se jedná o naprosto identický typ jako v případě ostatních obětí. „Dezinfekce je tentokrát cítit víc než obvykle.“

Nikki zaplavila vlna adrenalinu. Za posledních pět let je příslušníci policie povolali k domnělé Mrázově oběti už bezpočtukrát. Nikki s členy týmu je poměrně rychle vyvedli z omylu, a to právě díky detailům, které záměrně udržovali v tajnosti. Tahle žena však měla to, co Liam kdysi nazval Mrázovu triádou: pozici, sametovou stuhu a bělidlo.

Nikki začínala věřit, že by to mohla být Mrázova práce, a zatvrzelé tváře Liama a Courtney ji utvrdily v tom, že to cítí podobně. Silný pach čisticího prostředku nasvědčoval tomu, že tam tělo neleželo bůhvíjak dlouho, a vrah proto stále mohl být někde poblíž.

Liam nebyl zarudlý jen od větru. Přecházel sem a tam, stínil si oči a pátravým pohledem zkoumal celý břeh. Potom vyjmul zbraň z pouzdra. „Už tu sice leží nějakou chvíli, ale vrah se může vyskytovat v našem okolí.“

„To by si ho přece všiml některý z pilotů,“ odušila Nikki tiše. Chápala, proč Liam došel k tak rychlému závěru, ale správci byli vycvičení na pohyb a monitorování divoké zvěře, takže by ho museli spatřit. Liama to dvakrát nepřesvědčilo. „Ale třeba najdeme nějaké stopy a zjistíme, jak ji sem dopravil. Potřebujeme co nejvíc lidí, abychom prohledali oblast a přilehlá jezera.“

„Jinak než letadlem se sem dostat nedá, ne?“ Courtneyin jindy sebejistý tón podbarvil neklid. „Jezera jsou pro lodi neprůjezdná.“

„Těžko říct. Zeptáme se Mayberryho.“

Nikki se přisunula blíž k tělu, aby si mohla lépe prohlédnout prsten na ženině pravé ruce, ale šperk částečně zakrývala její druhá ruka. S trochou štěstí to bude snubní nebo jiný prstýnek s vyrytým textem, který by jim pomohl tu ženu identifikovat. Nikki se potřebovala zaměřit na kamínek v prstýnku. V ostrém

slunečním světle se dalo jen stěží určit, jestli je červený nebo černý. Pořád ještě klečela, když se sklonila skoro až na úroveň prstenu. Jemně se dotkla ženiny ruky.

„Nastala u ní posmrtná ztuhlost.“ Nikki vzhlédla ke svému týmu.

Courtney vytřeštila oči. „V tom případě tu vážně moc nepobyla.“

„Bože.“ Liam kroužil kolem těla. „Pokouším se tu zachytit kloudný signál, abychom povolali pátrací tým, ale T-Mobile v mrazivé tundře zjevně neoperuje.“

Nikki ho nevnímala. Hlavou se jí rozléhalo jemné bzučení. Vzala za prsten a snažila se ho sundat ze ztuhlého prstu.

„Šéfko,“ ozval se Liam. „Doktor bude pěkně vyvádět, jestli jí ten prsten sundáš dřív, než sem přijede. Právě přistál. Mayberry mu pomáhá s věcmi. Mrkneš se na telefon, jestli tu náhodou nemáš lepší signál?“

Ale Nikki ho neposlouchala a tahala silněji. Potřebovala ten prsten sundat ještě předtím, než se ženě podívá do tváře. Musela si být jistá.

Prsten se ani nehnul.

Bzučení přešlo ve vytrvalé bušení.

„Nikki.“ Courtneyin hlas k Nikki přicházel odkudsi z dálky. „Co se děje?“

Přes seškrcené hrdlo Nikki nebyla schopná odpovědi. Po čtyřech dolezla k tělu z druhé strany. Prsty se jí nekontrolovaně třáslly, když oběti odhrnula vlasy z tváře. Dívaly se na ni vodnatě modré, prázdné oči.

Stěží potlačila vzlyk v hrdle, když vzala tvář oběti do dlaní.

Někdo ji chytil za loket. Ani si nevšimla, že si k ní Courtney přiklekla. „Nikki?“

Nikki stále držela tvář mrtvé ženy. „Já ji znám...“

2. KAPITOLA

Nikki se draly slzy do očí, ale potřebovala se sebrat. Brečet na místě činu bylo silně nežádoucí, zadržet pláč se však zdálo takřka nemožné. „Jmenuje se Annmarie Masonová. Byla to moje nejlepší kamarádka z dětství. Nemluvily jsme spolu od...“ Nikki se zadrhl hlas a nedovedla větu dokončit, aniž by ztratila rozvahu.

Courtney z kapsy vylovila balíček kapesníků a vmáčkla ho Nikki do dlaně.

„Mayberry pomáhá lékaři vyložit věci z letadla, ale budou tu co nevidět,“ upozornil ji Liam a udělal dva kroky doprava, aby Nikki zakryl před zraky ostatních. Klekl si z druhé strany Annmariina těla a tváře měl nezvykle rudé, když si odkašlal. „Nemluvily jste spolu asi tak od maturity?“

„Po smrti našich se ode mě u soudu nehnula na krok.“

Nikki si prohlížela svou dlouholetou kamarádku. Annmarie měla kulatější obličej než dřív a pod očima se jí rýsovaly hluboké kruhy. V prošedivělém obočí chyběl piercing, na který byla kdysi tak pyšná, ale zůstala tam po něm vybledlá jizva.

Nikki se musela hodně ovládat, aby nesvírala její ztuhlou ruku. „Tenhle prstýnek jsem jí dala k šestnáctinám. Píše se tam ‚kámošky navždy, s láskou, Nikki.‘“ Annmarie při Nikki stála v těch nejtěžších časech. Když se všechno jakž takž uklidnilo,

Nikki se se životem bez rodičů vyrovnala tak, že od sebe všechny odehnala a zaměřila se jen na školu. Chtěla si vylepšit známky, odmaturovat, jít na vysokou a pak konečně vypadnout ze Stillwateru a živoucí noční můry nechat za sebou. A Annmarii s nimi.

„Je skoro netknutá,“ konstatovala Courtney. „Když už ne vlci, o kterých mluvil Mayberry, tak mrchožroutští dravci tu krouží určitě. Očividně se jí ale ani nedotkli.“

Liam se sehnul a ukázal na červenou stuhu v Annmariiných vlasech. „Je to jasný samet,“ konstatoval, ale hned se zase napřímil. „Mayberry už jde,“ upozornil Nikki.

Nikki přikývla a utřela si slzy do rukávu. Musela si připomenout, že je zkušenou agentkou FBI, která tu vyšetřuje vraždu. Kdyby někdo zjistil, že se s obětí dobře znala, ihned by o případ přišla. Musela proto potlačit emoce.

„Je s ním Doug Larsen.“

Napříč Minnesotou působilo několik asistentů soudního lékaře, a protože Nikki se svou jednotkou operovala všude, znala je skoro všechny, včetně Douga Larsena. Byl menší postavy a jen o pár centimetrů vyšší než Nikki, avšak nedostatečný vzrůst hravě kompenzoval velikostí své osobnosti. Oplýval laskavostí a vtípem a na místo činu pokaždé vnášel určitý klid. Byl to také jediný muž, se kterým se Nikki po rozvodu vyspala. Oba se před pár lety účastnili konference forenzních věd a Nikki zakusila uličku hanby, když se v hotelu Four Seasons ve čtyři ráno vykradla z Larsenova pokoje a vracela se k sobě o dvě patra výš. A přestože ji potom opakovaně ujišťoval, že se nepotřebuje vázat a ta jedna noc nemusí vůbec nic znamenat, nevynechal jedinou příležitost pozvat ji na skleničku.

Nikki vstala a strčila rozechvělé ruce do kapes u bundy. Kývla na Larsena. „Díky, že jsi přijel tak rychle, Dougu.“

Doug se zádumčivě usmál. „To je samozřejmost.“

„Oběť jsem identifikovala jako Annmarii Masonovou.“ Nikki se pokusila o nenucený tón. „Chodily jsme spolu na střední školu, ale už léta jsme spolu nebyly v kontaktu.“

Larsen si rozložil náčiní vedle těla a přidřepł si, aby mohl začít s ohledáním.

„Jak se sem mohl vrah dostat, Mayberry?“ zeptal se Liam. „Menším letadlem jako my?“

„To bychom o tom věděli.“ Mayberry se chytil za svůj multifunkční pásek. „Řízení letového provozu si to bedlivě hlídá a už jsem s nimi mluvil. Za posledních čtyřiaadvacet hodin tu kromě nás nikdo neletěl. Tipuju to na wilcraft.“

„Na co?“ podivil se Liam.

Nikki se otočila zády k Larsenovi, aby nemusela přihlížet ohledávání Annmariina těla. Kdyby vedení zavěťřilo, jak blízké si kdysi s Annmarií byly, musela by o tenhle případ bojovat, a rozhodně teď nechtěla Annmarii znovu zklamat. „Na wilcraft,“ zopakovala Nikki. Už o tomhle dopravním prostředku slyšela. „Je to v podstatě terénní vůz uzpůsobený k jízdě na vodě i ledu.“

„To musí stát majlant,“ podotkl Liam a pohlédl na Nikki. Už dávno se shodli na tom, že schopnost zakonzervovat oběti na delší dobu a beze stopy zmizet dělá z Mráze značně movitého pachatele.

„Nový určitě,“ souhlasil Mayberry. „Marně u vlády škemráme, aby nám ho pořídili. Ale občas se najde nějaká ojetina za lepší cenu.“

„Tyhle vozy musí být registrované stejně jako lodě. Zkusíme získat seznam majitelů ve státě. Vzhledem k pořizovací ceně jich tolik nebude,“ hádala Nikki. „Doug, jsi schopen potvrdit, že je tady venku teprve krátce?“

Larsen se jemně dotkl Annmariiny paže. „Ještě je u ní patrná posmrtná ztuhlost. Nižší teploty to můžou zpomalit, ale i tak si myslím, že je po smrti nanejvýš dvanáct hodin.“

„Mohl bys jí sundat tu stužku a podívat se jí za krk?“ požádala ho Nikki. Mráz své oběti zabíjel smrtelnou dávkou sedativ a vpich se vždycky našel vzadu na krku. Všechny jeho oběti měly také modřiny na zápěstí, což potvrzovalo přítomnost sedativ už před smrtí. Nikki ponechala svůj požadavek záměrně neurčitý,

protože věděla, že Annmarii se na krk podívá také Liam, aniž by Larsenovi či Mayberrymu prozradil, co tam přesně hledá.

Larsem sundal Annmarii stuhu z vlasů a vložil ji do důkazního sáčku vedle těla. Lehce ji vzal za rameno. „Pomůžete mi, agente Wilsone?“

Nikki poodešla kousek k jezeru a zaměřila se na cvakání Courtneyina fotoaparátu, aby nemusela sledovat, jak hýbají s Annmariiným tělem.

Liam promluvil vážným hlasem. „Na spodní části krku je stopa po vpichu.“

Nikki pohlédla na Liama a Courtney, kteří očividně mysleli na totéž. Byl to další z Mrázových podpisů, který médiím zatajili. Oba popošli směrem k ní, aby se dostali z doslechu dalších dvou mužů.

„Proč se dívá nesprávným směrem?“ zeptal se Liam tiše. Mrázovy oběti vždycky hleděly k nebi a tvář jim něčím přidržoval, než dočista zmrzly. „Jinak pozice těla odpovídá. Tohle je první místo činu, kde skoro všechno ukazuje na Mráze. Jenom čas v roce a poloha tak docela nesedí. Mohl to být on...“ Starostlivě se na Nikki podíval.

Nikki se snažila nemíchat svůj pracovní a profesní život, ale s Courtney a Liamem si byli tak blízcí, že věděli, jakou daň si na ní vybralo posledních pár náročných měsíců. Liam na ni opatrně hleděl, jako by se snažil obrnit před její reakcí. Pokud to totiž byl Mráz, pak právě zabil Nikkinu kamarádku.

„Souhlasím,“ řekla Nikki, ale držela emoce na uzdě. „Mohl to být on. Ale jistě to nevíme. Zvážíme všechny možnosti.“

Liam přikývl.

Pozice těla vrtala Nikki hlavou. Byla Annmariina tvář obrácená tak, aby hleděla na vodu? Annmarie vodu přímo zbožňovala – vždycky plánovala, že se přestěhuje do North Woods. Nikki se stáhl žaludek. Napadlo ji, že vrah Annmarii znal. Možná dokonce víc než to – třeba jí tu injekci píchl až tady, aby viděla jezero, než umře.

„Courtney, musíme to tady pořádně pročesat, aby nám neunikly žádné stopy.“ A pokračovala: „Hledáme především něco, čím by se dala podat smrtící dávka sedativ.“

Courtney už nefotila a místo toho štitkovala důkazní sáčky. Skepticky na Nikki pohlédla, ale zabručela na souhlas. Všichni moc dobře věděli, že Mráz nebyl z těch, kteří by zpanikařili a nedbale se zbavili důkazů, přesto nesměli ponechat nic náhodě. Zároveň ještě ani neměli jistotu, že to byl on, přestože to Nikki cítila v kostech. Potřebovala eliminovat všechny další podezřelé.

Nikki se pohledem za Liama ujistila, že se soudní lékař stále plně věnuje tělu.

AnnMariinu tělu.

Je to Annmarie.

Nikki ignorovala vřavu ve své hlavě a doufala, že zní vyrovnaně. „Třeba Mráz viděl moje interview s Caitlin před pár týdny,“ nadhodila.

Mráz letos vybočil ze svého běžného časového rámce, a tak Nikki prostřednictvím rozhovoru ve zprávách vyzvala lidi, aby nahlásili všechny zmizelé ženy a s případnými informacemi se obraceli na FBI. Caitlin Newportové, uznávané novinářce, vyličila Mrázův postup v pěti minutách. Připomněly si všech pět obětí a okomentovaly jeho letošní nulovou aktivitu. „Přestože bychom byli rádi, kdyby letos nezanechal žádnou oběť, trochu se obáváme, že jsme ji možná jen ještě nenašli,“ prohlásila.

Caitlin nadhodila i tu možnost, že je Mráz už po smrti. „Rozhodně je to možné. Ale i v takovém případě bychom potřebovali, aby nám ho lidé pomohli identifikovat. Rodiny obětí potřebují tu tragédii nějak uzavřít.“ Rozhovor ukončila prosbou, aby lidé volali na příslušnou telefonní linku, pokud by měli informace o některé z obětí, i kdyby se z jejich pohledu jednalo jen o nepodstatné maličkosti.

Courtney položila Nikki ruku na paži, když na ně její slova plně dolehla. „Myslíš, že jsi ho tím vyprovokovala?“

Nikki přikývla – nehodlala se svěřovat, jak se kvůli tomu cítí provinile, ale bylo to tak. Pokud nechtěla o případ přijít, emoce musely jít stranou. Pohlédla na Liama, kterého potřebovala mít na své straně a musela mu proto připomenout, proč by tenhle případ měla řešit právě ona. „Když se nad tím zamyslíme, tak z útoku na Annmarii je jasné, že Mrázův motiv se mění. Jiný tým se jen těžko s Mrázem obeznámí dostatečně rychle na to, aby ho dopadli včas.“ Potom Nikki trpce poznamenala: „Smrt Annmarie nezůstane nedořešená. Přijdu na to, kdo ji zabil.“

Courtney si o tom zjevně myslela své, ale zdálo se, že jsou oba na její straně.

„Agentko Huntová.“ Mayberry si odkašlal a došel k nim, načež si nejistě urovnal čepici. „Rozhodně nechci zpochybňovat pana Larsena, ale vzhledem k orlům bych hádal, že tu tělo leží sotva pár hodin.“

Nikki na něj nechápavě zírala. „Orlům?“

Pokynul nalevo od nich, dál podél břehu. „Nejspíš jste si všimli hnízda tam u břehu. Žije v něm páreček orlů, který máme okroužkovaný, takže známe jejich rutinu. Ráno vyrážejí na lov, a když roztává led, číhají u vody. Jednoho z nich jsem viděl dneska kolem půl deváté necelých padesát metrů odsud, to je jejich obvyklý čas. Hlášení o nálezu těla přišlo půldruhé hodiny nato. Silně pochybuju, že by ji orli nechali na pokoji. Přinejmenším bych čekal nějaké stopy nebo zbytky potravy kolem ní, ale nikde nic.“

Nikki si ráno zapomněla vzít hodinky. „Kolik je teď?“

„11:30,“ odpověděl Liam. „Mohl ji zabít a pak tu chvíli počkat. Víme, že Mráz chce, aby se těla našla, navíc v zachovalém stavu. Možná ji dokonce hlídal, dokud neměl jistotu, že si jí někdo všimne z letadla.“

Nikki souhlasně přikývla. Obrátila se k Mayberrymu. „Ten pilot, který ji dnes kolem desáté spatřil – to byl pravidelný let?“

„Ne tak docela, ale v tuhle roční dobu jsme vždycky hodně ve vzduchu. Kontrolujeme, jestli už se medvědi probudili ze

zimního spánku, a taky si hlídáme vlčí smečku.“ Mayberry se zamračil. „Za poslední rok přibýlo pytláků, takže létáme častěji.“

„A to je tady také obecně známá věc?“

Mayberry přikývl. „Je to na webu BWCA. Žádné konkrétní časy, ale dá se to odhadnout.“

„Tělo Annmarie se našlo před půldruhou hodinou. Pokud máte pravdu, tak vrah může být stále ještě v okolí,“ konstatoval Liam.

„Pane Mayberry, jakou rychlostí jezdí wilcrafty?“ zeptala se ho Nikki.

„Ty lepší až třicet kilometrů v hodině. Myslím, že průměr je kolem dvaceti.“

Pocity zármutku u Nikki vystřídal adrenalin. „Řekněme, že odjel v 9:30. Za dvě hodiny se tedy nemohl dostat víc jak čtyřicet kilometrů daleko, ať už jel kamkoliv...,“ přemítala Nikki. Otočila se k Mayberrymu. „Oznamte všem správcům v okruhu čtyřiceti kilometrů, že pátráme po wilcraftu,“ pověřila ho. „Mohli bychom mít někoho i ve vzduchu?“

Mayberry se díval do telefonu. „Zrovna mi napsal šéf.“ Zavrtil hlavou. „Žene se na nás sněhová bouře. Čekají deset až třicet čísel sněhu a silný vítr.“

„Je duben a v Boundary Waters bude sněžit.“ Liam protočil panenky. „Matka příroda nás nenechá vydechnout.“

Hrozba bouře Nikki pomohla vytěsnit smutek a zaměřit se na přítomnost. „Kdy to má udeřit?“

Mayberry pokrčil rameny. „Podle radaru tak do dvou hodin. Ale když se zvedne vítr, tak i dřív.“

„V tom případě bychom si měli pospíšet.“ Došli zpátky k Larsenovi. „Doug, jak dlouho ještě potřebuješ, než budeme moci naložit tělo do letadla?“

„Chvilku, jenom tu dokončím základní ohledání.“

Nikki upírala zrak ke svému týmu, protože kdyby se podívala na Annmarii, neovládla by se. „Liam, ty zůstaň tady a pomoz Courtney ohledat místo činu. Doug bude navíc asi potřebovat

pomocť dostat tělo do letadla. Mayberry, můžete vyhlásit to pátrání po wilcraftu?“

„Jdu na to,“ řekl a vyndal mobil z kapsy.

„Dougů, postaráš se prosím, aby ji dopravili k doktorce Blanchardové do St. Paul? Možné Mrázovy oběti jsou její specialita.“

Courtney pohlédla na Liama a začala vybalovat náčiní. Zjevně ji hodlali v případě podržet, jinak by nekryli její spojitost s Annmarií. Ale věděla, že je začínal silně zneklidňovat humbuk kolem Mrázových vražd, stejně jako jeho touha po pozornosti, kterou do vyšetřování vneslo Nikkino jméno. Před pár lety pořádalo město Minneapolis Super Bowl a Nikki v den zápasu pomáhala se zajištěním bezpečnosti. Mrázova oběť se našla na konci třetí čtvrtiny jen několik stovek metrů od stadionu. V tak rušné oblasti měl vrah jistotu, že se tělo brzy najde. Nikki na místo činu dorazila jen pár minut od telefonátu na tísňovou linku a ihned začala několik strážníků, aby prohledali stadion a pátrali po možných stopách. Obrovský dav však hledání téměř znemožnil, takže se po Mrázovi opět slehla zem. Přesto měla Nikki neustále pocit, jako by ji někdo sledoval. Liam tehdy konstatoval, že Mrázovi lichotí pozornost, které se mu díky Nikkinu zapojení do případů dostává.

„Chápu, že máte strach, jak moc blízce se mě to týká,“ pronesla tiše. „Ale nikdo nezná Mráze tak jako já. Počínaje volbou obětí, až po specifický způsob, jakým se zbavuje těl. Možná si Annmarii vybral záměrně, ale kvůli tomu přece případ nepustím.“

Courtney přikývla, ale Liam si zachoval ostražitý výraz.

„Takže si uvědomuješ, že Mráz se tě možná pokouší vyprovokovat?“ zeptal se.

„Jo, ale prokoukla jsem jeho hru. Udržím si od toho odstup.“

Liam si povzdychl a založil ruce na prsa. Hledal ta správná slova. Nikki byla jeho nadřízená, ovšem jeho obavy byly na místě. „Dokážeš si držet odstup líp než kdokoli jiný, ale tohle je dost velké sousto.“

„Slibuju, že budu ve všem naprosto upřímná,“ ujistila ho. „A když to zajde moc daleko, vycouvám z toho. Teď to tu ale musíme prohledat.“

„Vrhnou se na místo činu. Tlačí nás čas.“ Courtney významně pohlédla na Nikki. „Ale budu tady, kdybys mě potřebovala.“

Nikki jí věnovala pohled plný vděčnosti a zaměřila se na zmuchlanou mapu, kterou Mayberry vyndal z batohu.

„Tohle je plánec oblasti.“ Podržel mapu tak, aby na ni všichni viděli. „Jsme tady na jihovýchodním cípu Jezera pstruhů. Kousek odsud je hlavní přístupová cesta. Ráno po nálezu těla jsme tam ihned vyjeli, ale nenašli jsme tam nic neobvyklého. Je to pořád dost zamrzlé a rybolov na dírkách je tu teď zakázaný. Dá se sem ale dostat i od Rudého jezera, které je kousek na jih od nás. Ale taky už napůl taje, takže by tam nikdo neměl být.“

„Říkal jste, že kempy v oblasti už jste prohledali?“

Mayberry neúspěšně potlačoval vzrušení. „Jsou tu jen dva a žádný náznak toho, že by se v některém z nich kdokoliv zdržoval.“

Pochybovala, že by za sebou Mráz zanechal sebemenší důkaz, ale potřebovala zjistit, kudy se mohl dostat na břeh. Stopy by mohly potvrdit použití wilcraftu, takže by ostatní správci hned věděli, kam pátrání po vozidle nasměrovat. „Máme devadesát minut na prohledání oblasti. Za osmdesát se sejdeme u letadla,“ řekla a pohlédla na svůj tým. „Jdeme.“

3. KAPITOLA

Nikki s Mayberrym se vydali na východ a vstoupili do hlubokého lesa. Nikki do téhle chráněné lesní oblasti poprvé zavítala léto předtím, než její rodiče zemřeli. A tak jako na většinu výletů tehdy, i sem vyrazila s Annmarií...

Jely sem kempovat ještě s několika dalšími přáteli. Annmarie se trochu víc uvolnila a dala si pár skleniček. Když se pak šla vyčurat kousek dál do lesa, polekalo ji zahoukání sovy. Nikki si živě vybavovala, jak k nim běžela s kalhotami u kotníků. Kluci se váleli smíchy a sova v houkání pokračovala dál, aby dala najevo svou nelibost.

Mayberry ji už předem ujistil, že tenhle les zná jako své boty, takže mu hned tak nic neunikne. Nechala se vést a upírala oči k zemi ve snaze najít sebemenší stopu po Mrázovi. Podle Mayberryho byla v oblasti jen tři místa, z nichž se mohl wilcraft dostat na pevninu. „Stopy by se zachovaly, i když to přes den taje a v noci zase tuhne.“

První dvě jim žádný úspěch nepřinesla, ale u třetího Nikki doufala, že najdou něco použitelného. „Ty wilcrafty jsou vyhřívané, že ano?“ zeptala se a překročila spadlý strom.

„Jo, jsou dost vychytané. Takové vyhřívané iglú na kolech. Já si šetřím na ojetinu.“

„Tušíte, kolik prodejců ho ve státě nabízí?“

„Málo.“ Mayberry byl proti sílícímu větru zjevně imunní, protože měl bundu zapnutou jen zčásti a čepici naraženou nad ušima, takže odkrývala jeho tmavé vlasy.

Nikki si navlékla huňatého kulicha, a přesto se klepala zimou. Přehodila si kapuci přes hlavu a snažila se srovnat krok s Mayberrym.

„Mrzí mě, že jste oběť znala.“ Mayberry se zarazil. „To pak musí být děs identifikovat tělo. I když samozřejmě nevím, jak moc jste se znaly.“

„Díky,“ odpověděla Nikki. Oceňovala jeho projev soustrasti, ale i když by asi chtěl slyšet víc, neměla v úmyslu to dál rozvádět. „Mohli byste mě znovu provést vaším dnešním dopolednem?“

Chtěla změnit téma, ale trochu se bála, aby ho její žádost neodradila. Byl to federální policista a už jim poskytl alibi, stejně jako ostatní správci ve službě. Očividně s tím však neměl problém a vrhl se do líčení svého dne, který začínal přesně v 7:30.

„V zimě je to pomalejší, hlavně když sníh a led začínají tát. Dostavím se na stanici a dám si tu rychlé kolečko, abych se ujistil, že nikde nemáme prasklé nebo zamrzlé trubky. Pak jsem k dispozici, když tu máme psí spřežení nebo nějaký turista žádá o povolení či pomoc.“ Pohlédl na ni s provinilým výrazem ve tváři. „V práci nikdy neberu soukromé hovory, leda by něco vyloženě hořelo, ale dneska mi napsal můj dobrý kámoš a nechal jsem se unést. Teď se bojím, jestli jsem něco nezvorál a neuniklo mi něco důležitého.“

„Nic jste nezvorál.“ Nikki se snažila překřičet vítr. „Jestli to byl Mráz, tak si to tady už dávno dobře zmapoval a znal vaši rutinu. Dělá to tak, aby se jeho oběti našly co nejdříve, takže bych se nedivila, kdyby znal i letový harmonogram.“

„Ale proč se s tělem vláčet až sem? Našli bychom ji i v mnohem přístupnější oblasti.“

„To je dobrá otázka.“ Nikki už napadlo totéž. Když dostali hlášení s podezřením na Mráze, hádala, že tohle místo zvolil

kvůli stále ještě mrznoucím teplotám, ve kterých tělo hned tak neroztaje. Nepochybně si tu oblast pořádně prověřil, než sem obět vzal. Zvláštní však bylo, že Annmarii na rozdíl od jiných neunesl už před několika týdny.

S Liamem už celé týdny bedlivě monitorovali seznam pohřešovaných osob, ale Annmariino jméno v něm nikdy nefigurovalo. Pokud to byl Mráz, tak proč ji zabil bezprostředně po únosu? Možná je nemocný nebo raněný, a proto zvolil odlišný postup. Ale proč zrovna Annmarie?

Když testy DNA odhalily skutečného vraha Nikkiných rodičů a Mark Todd se s její pomocí konečně dostal z vězení, v médiích se neustále zabývali její minulostí. Annmarie mohla Mráze dovést k Nikki, ale stejně nechápala to odlišné načasování.

„Podívejte na to nebe.“ Z myšlenek ji vytrhl Mayberryho ustáraný tón. „Žene se to na nás.“

Nikki vzhlédla a zaskočilo ji, jak se obloha na severovýchodě zbarvila do modro-fialova. Bouřkové mraky pokrývaly celý horizont. „Jak daleko jsme od třetího přístupového bodu?“

„Je to hned tady.“ Mayberry se vypravil blíž ke břehu a Nikki ho následovala.

Nešlo se jim lehce, protože na rozbředlém sněhu na pevnině plné řas to nebezpečně klouzalo. Od severovýchodu na ně dorážel ledový, štiplavý vítr a Nikki si zapnula límec bundy až k nosu.

Několik minut šli v naprostém tichu a Nikki při každém kroku bojovala se svými emocemi. Vždycky se pyšnila tím, že si dokáže udržet odstup. Většinou případů proploovala snadno. Přestože obět vnímala lidsky jako člověka, jehož život předčasně tragicky vyhasl a zanechal za sebou zástupy truchlících, uměla zachovat neutralitu, která jí umožňovala plně se soustředit. Potřebovala najít způsob, jak i v tomhle případě dosáhnout téhož.

Zamyslela se tak hluboce, že málem přehlédla zamrzlé stopy po pneumatikách.

„Mayberry!“ zakřičela do sílicího větru. „Sem!“

Přiklusal za ní na břeh, jako by to vůbec neklouzalo. „Jasně stopy od wilcraftu.“ Zastínil si oči proti slunci a přehlédl jezero. „Vidíte ten led? Je poznat, kde se vozidlo začalo prodírat skrz.“

„To je jihozápad, že?“ ujišťovala se Nikki.

„Tipoval bych to na cestu k Rudému jezeru. Je tam hrstka menších ostrůvků, na kterých by se dalo ukrýt. Žádné přístřešky, ale dokud má wilcraft palivo, tak mu hravě poslouží jako útočiště.“

„Dejte to vědět správcům.“ Nikki sledovala stopy od břehu k lesu. Mezi stromy byla mezera dost velká na to, aby se jí dalo projet. „To vozidlo se dá snadno zakamuflovat, dokonce i v zimě.“

S Mayberrym se pozvolna vypravili každý jiným směrem a pátrali po hmatatelných důkazech.

„Agentko Huntová. Něco tu mám.“

Nikki popoběhla, ale podklouzlo jí to a málem ztratila rovnováhu. Mayberry ji podepřel, načež ukázal na stálezelený keř. Silný vítr sfoukal většinu jehličí, ale přesto viděla kousek černé látky přichycený na jedné z větví. Opatrně jej sundala. „Je to hladké. Jako podšívka.“

Mayberry pohlédl na kupící se mraky nad hlavou. „Myslím, že už nám vypršel čas...“

Nikki vsunula kus látky do důkazního sáčku, který nosila s sebou, a začala pořizovat fotky. Počasí se horšilo s každou minutou.

Ještě udělala pár snímků a pak se s Mayberrym rozběhli zpět k ostatním. Vrátili se akorát ve chvíli, kdy se začaly snášet první vločky.

Courtney si zakryla oči před houstnoucím sněžením. „Už jsem se bála.“

Nikki jí podala důkazní sáček. „Našli jsme kus látky přichycený u břehu na cestě k Rudému jezeru.“

Courtney se zvlnilo obočí, když si látku pozorně prohlédla. „To vypadá jako hedvábí.“

„Skvělé načasování,“ překřikoval Liam vítr. „Jsme připravení k odletu. Nikdo další nic nenašel a mně už se podařilo sehnat

Annmariinu adresu. Bydlela v Pointu ve Woodbury. To jediné jsem se stihl dozvědět, než jsem ztratil signál.“

Na Nikki dosedla nezměrná úleva. „To je washingtonský okrsek. Jakmile přistaneme, zavolám Kentovi, ať se o ní pokusí zjistit, co se dá.“ Kent Miller byl dočasný šerif okresu Washington a Nikki s ním v posledních měsících spolupracovala na několika značně komplikovaných případech. Byl to zkušený policista a Nikki mu věřila stejně jako svému týmu. „Larsen s Annmarií už odletěl?“

Liam přikývl a všichni tři si pospíšili k přistavenému letadlu, kde už na ně čekal Mayberry. Když Nikki nastupovala v závěsu se zbytkem týmu, padali už sedláci. Připoutala se a snažila se nemyslet na silící vítr.

„Dobrá zpráva je, že se od toho budeme vzdalovat,“ uklidňoval je pilot. „A startujeme, tak se všichni pořádně připoutejte. Bude to trochu házet.“

4. KAPITOLA

Po nekonečně dlouhé cestě, kterou z velké části trávili v napjatém tichu, Nikki s týmem přistáli na městském letišti v Ely, kde se nacházela nejbližší správcovská stanice. Nikki chtěla být chvíli o samotě, a tak požádala Liama, aby se zpátky do města svezl s Courtney. Potřebovala dát průchod svým emocím, ale nechtěla to dělat před ostatními.

Během loučení Courtney neskrývala obavy. „Jeď opatrně a drž se u nás,“ nabádala ji.

„Budu.“ Nikki se cestou k džípu krčila před větrem. Zabouchla za sebou dveře, nastartovala a chvíli jen naslouchala hučení motoru a potlačovala pláč. Za víc jak deset let ve službě už viděla leccjaké hrůzy, včetně zavražděných dětí. Emoce u ní vždycky přebilo vědomí, že obětem zjednává spravedlnost a dává jejich blízkým odpovědi a útěchu, ale vražda Annmarie Nikki silně otřásla.

Zatímco čekala, až se zahřeje motor, napsala Rorymu, že už je na cestě zpátky do Stillwateru. Byla zrovna u něj, když ji povolali, a vzhledem k bouřce věděla, že bude čekat na zprávu, že už je na cestě. Rory představoval světlý bod v jejím návratu do Stillwateru. Nikdy ji neobviňoval z nespravedlivého uvěznění svého bratra, naopak vlídným přístupem docílil toho, že překonala svou pýchu a dopadla skutečného vraha.

Začalo sněžit hustěji a Courtney zablikala předními světly na znamení toho, že už mohou vyrazit. Nikki jim pokynula, ať jedou první, a zavolala veliteli Millerovi. Hovor spadl do schránky, a tak mu zanechala zprávu, že mají případ spadající do jeho okrsku a budou potřebovat pomoc. Miller s Nikki chodil na střední školu a Annmarii znal, takže o ní prozatím raději pomlčela. Poví mu to, až se jí ozve zpátky.

Když vyjela na dálnici, hustou vánicí už pomalu neviděla na krok. Fronta se sunula severozápadním směrem, takže nezbyvalo než to projet.

První hodinu se Nikki dokázala soustředit na řízení a sledovat Courtneyina zadní světla. Jakmile však byli z nejhoršího venku a mohli se trochu uvolnit, Nikki popustila uzdu emocím. Zničilo ji to. Pociťovala kyselost v hrdle. Živě si vybavovala, jak Annmarie seděla u ní na posteli, když byly malé, a naslouchala Nikkiným duchařským historkám o jejich venkovském domě. Vzájemně se dokázaly pěkně postrašit a zkoušely duchy dokonce i vyvolat, ovšem jen dokud nezasáhla Nikkina matka, která ji následně donutila vyhodit spiritistickou tabulku.

„Duchové neexistují,“ prohlásila, „a rozhodně nepotřebujeme, aby v tomhle domě strašilo.“

Nikki si otřela slzy z tváře a přemítala o letech po vraždě rodičů, jako by to bylo včera – všechny od sebe postupně odehnala a veškerou pozornost upnula k maturitě a přijímačkám na vysokou. Pár let pak neusilovala o nic jiného, než aby vypadla ze Stillwateru a od všeho, co jí připomínalo minulost. Annmarie s ní vydržela déle než kdokoliv jiný.

V očích ji zaštípaly slzy. Žal nežal, jak mohla být tak krutá? Proč nepotlačila hrdost a neomluvila se, když už to nejhorší překonala? Namlouvala si, že Annmarii je lépe bez ní.

Nikki věděla, že zítra bude muset zajít do Annmariina bytu a zjistit, kde pracovala a jak žila posledních dvacet let. A čekala ji také návštěva pečovatelského domu, třebaže Howard, Annmariin otec, asi jen sotva pochopí, co mu přijde sdělit.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Ztracení andělé.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.